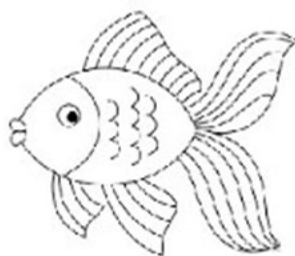
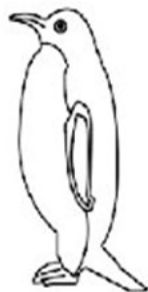

ALMANACH

2022/2023

VIII.A

Autoři:

Danny Asiev

Bouška Jaroslav

Čepl Samuel

Demeter Filip

Doubravová Hana

Drápal Karel

Dudová Laura

Horák Martin

Hrůza Vladislav

Charvátová Julie

Jirásková Nela

Kabrhel František

Kirchová Valentýna

Krejča Martin

Křepelka Tadeáš

Leško Ondřej

Mašek Ondřej

Rolník Zdeněk

Schmierler Radim

Smitková Dora

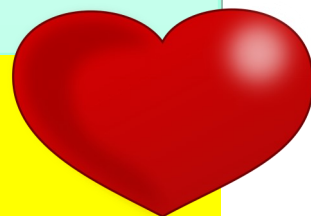
Šťasný Milan

Tomko Richard

Weinfurter Jan

Tento almanach je výsledkem činností žáků 8. A v hodinách slohu. Do textů jsem zasahovala minimálně, šlo mi především o posun v oblasti stylistiky a slovní zásoby. Gramatiku jsem neřešila. Děkuji všem.

Mgr. Monika Kocourková

JAK SE BÁBOVKA ODMÍTLA UPÉCT

Martin Horák

Byla jednou jedna lesklá kouzelná rukavice, která vlastnila stará seschlá čarodějnice a však čarodějnice dostala chuť na bábovku, řekla si “Mmm, mohla bych si udělat bábovku z nějakého toho mléka, medu atd.,, A tak čarodějnice sehnala suroviny a dala se do pečení dělala, dělala a dělala, a pak najednou měla těsto na bábovku. Nalila ho do formičky a šla si na chvíli lehnout mezitím z poličky spadla do formičky s těstem kouzelná rukavice, těsto najednou začalo bublat, prskat a třást se, když pak z formičky vylezlo bílé těsto, které mělo nohy, ruce, oči a pusku, tak se jen tak rozhlíželo po lince, kde tak asi je, potom přišla babka, která chtěla dát péct těsto, ale když viděla těsto, které chodí po lince, zděsila se a hodila s těstem do trouby, těsto však bylo chytré a proteklo přes hrany, rychle uteklo k oknu, vyskočilo ven a běželo do přírody, kde ho nakonec spalali ptáčky a ostatní živočichové

OBLÍBENÁ POSTAVA Z VEČERNÍČKU

Pat a Mat

Valentýna Kirchová

Vybrala jsem si postavu, kterou všichni jistě známe, je to Pat a Mat. Pat a Mat je pro mě klasická česká pohádka. Jsou to dva kamarádi, který mají spoustu nápadů. Nápady jsou velmi kreativní, ale oba nesou moc šikovní a nápady se jim nedaří zrealizovat. Pat a Mat jsou spíš velmi vtipný v tom, jak se jim nic nedaří. V pohádce nikdo nemluví, ale ono to vlastně ani nevádí mohla jsem se víc soustředit na děj než na to, co říkají. Když jsem byla menší nikdy jsem nevěděla, kdo je kdo, vlastně to nevím ani do dnes, myslím si, že spousta lidí taky neví. Pat a Mat mě vždycky pobavili a sledovala jsem skoro každý den. Ale to nejdůležitější je že mě naučili jednu věc. “ Když ti něco nejde nevzdávej se a jdi si za tím”

ACH, TA DNEŠNÍ MLÁDEŽ!

Milan Ščasný

Za mých mladých let bylo všechno jinak žádný telefony, PlayStationy, počítače nic takového, lopatu do ruky vykydat krávám

do školy jsem chodil pěšky a měl jedny džíny, za mého dětství, to bylo něco máslo za tři koruny

všechno bylo jinak ta dnešní mládež je hrozná neuctivá, drzá a pořvávají a dělají to co nemají kdybych mohl všechny bych je poslal na vojnu tam by se naučili jak se má člověk chovat, nemají ponětí co to je vzít rýč a vykopat 1000 dírek na brambory zasadit je a hlídat si pole, zbraň v ruce neudrží nebo je to ani nezajímá já v jejich letech prosil tátu ať mě nechá vystřelit ze vzduchovky když řekl ze jo měl jsem to jako druhý vánoce , když si vzpomenu na 90. Léta tak mě zahřeje u srdce, táta mi říkal to stejný když jsem byl mladý já to říkám svému synovi teď, a hádám že i můj syn bude říkat to stejné svému synovi.

JAK ŠEL TUČŇÁK IGOR NA VANDR

Tadeáš Křepelka

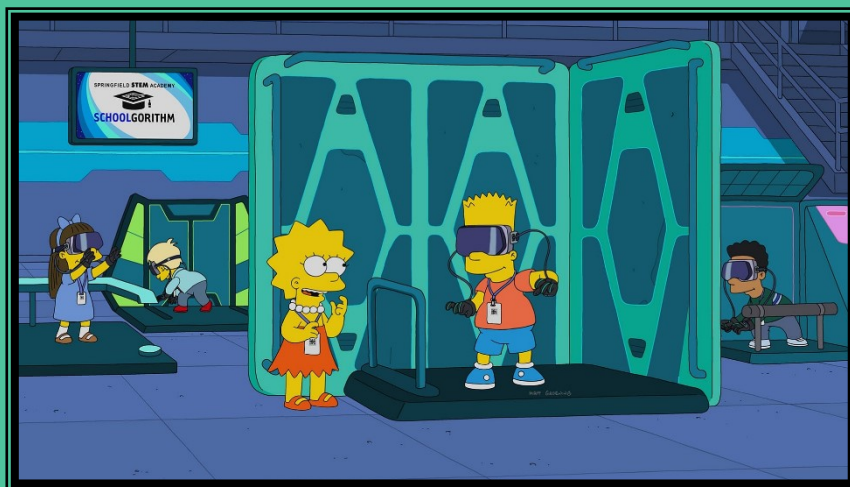

Jistý tučňák Igor se rozhodl prozkoumat svět a vydat se na dobrodružný vandr. Sbalil si své věci včetně termosky plné rybí polévky a vyrazil na cestu. Během svého putování se setkal s mnoha překážkami jako byl drsný terén a sněhová bouře, ale díky svému odhodlání a vytrvalosti dokázal překonat všechny překážky, a nakonec dorazil na své cílové místo malou zasněženou jeskyni. Zde si užil klid a ticho několik dní, než se vrátil domů. S pocitem naplnění a odhodlání se rozhodl, že se na dobrodružství vydá znovu.

ŠKOLA BUDOUCNOSTI

Ondřej Leško

Bylo to v roce 2040 a svět se rychle proměňoval. Technologické inovace a digitální revoluce ovlivňovaly každý aspekt života, a to včetně školství. Na celém světě se školy snažily přizpůsobit novým trendům a potřebám žáků, což vedlo k vzniku úplně nového konceptu-školy budoucnosti. Vešli jsme do školy budoucnosti a byli jsme ohromeni moderním a inovativním prostředím. Místo tradičních tříd s řadami lavic a tabulemi jsme viděli otevřené učebny s interaktivními digitálními stěnami. Každá zeď byla obrazovkou, na které se daly zobrazit virtuální výukové materiály, prezentace a interaktivní hry. Studenti mohli přispívat svými nápady a projekty prostřednictvím svých tabletů, které byly nedílnou součástí jejich výbavy. Učitelé vypadali spíše jako průvodci a mentoři než tradiční vyučující. Byli vyškoleni v oblasti digitální pedagogiky a nových technologií a jejich úkolem bylo motivovat a vést studenty v jejich vzdělávacím procesu. Škola se stala místem spolupráce, kreativity a inovace. Výuka se stala personalizovanou a přizpůsobenou individuálním potřebám každého žáka. Díky pokročilým algoritmům a umělé inteligenci byly vytvořeny výukové plány a materiály, které se přizpůsobovaly různým učebním stylům a tempu každého studenta. Každý mohl postupovat ve vlastním tempu a zaměřit se na své individuální zájmy a schopnosti. Výlety a exkurze se již neomezovaly na fyzickou přítomnost. Díky virtuální realitě a rozšířené realitě mohli studenti prozkoumat starověké civilizace, cestovat vesmírem nebo se ponořit do vědeckých experimentů, aniž by opustili školní budovu. Tyto technologie jim umožnily prožít autentické a interaktivní zážitky, které posilovaly jejich zájem o učení. Zkoušky a hodnocení se také změnilo. Namísto tradičních písemných testů bylo využíváno projektového a praktického hodnocení. Studenti museli předvádět své dovednosti v reálných situacích a aplikovat své znalosti na řešení skutečných problémů. Tímto způsobem byli připraveni na budoucí pracovní výzvy, které vyžadovaly týmovou spolupráci, kritické myšlení a tvůrčí přístup. Škola budoucnosti také klade důraz na rozvoj dovednosti. Které jsou nezbytné pro 21.století, jako je digitální gramotnost, komunikační schopnosti, kritické myšlení a řešení problémů. Tým pedagogů spolupracoval s odborníky z průmyslu a podnikání, aby se výuka co nejvíce přibližovala skutečným pracovním prostředím. Škola budoucnosti vytváří žáky, kteří jsou připraveni na neustále se měnící svět. Vzrušující technologie, personalizovaná výuka a důraz na rozvoj dovedností jim dávají nezbytný základ pro úspěch v jejich budoucích kariérách. V této škole se učení stalo dobrodružstvím plným možností.

JAK SE DEŠTNÍK EDA ZTRATIL...

Dora Smitková

Jednoho deštivého dne se Ludmilka rozhodla jít ven, aby si mohla dojít na poštu, vytáhla deštník ze stojanu a vyrazila, ale najednou se deštník začal hýbat, zavřel se a narostli mu nohy, vyndali se mu oči a úsměv, který byl vzhůru nohama, deštník se vyvlékl z ruky a začal utíkat, běžel rychle ale Ludmilka rychleji, doběhla ho, vzala do ruky a začala ho uklidňovat, deštník ji začal věřit, a proto chtěl jméno, Ludmilka se zamyslela a řekla „Ty budeš Eda“.

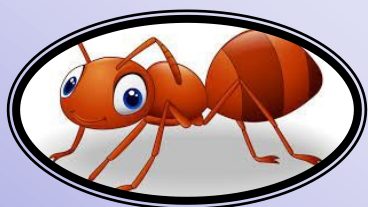
Deštník se začal červenat a na rostli mu ruce, při cestě na poštu Eda štěstím pískal, když přišli na poštu tak Ludmilka zavřela deštník, ale najednou se Eda vznášel, odvlál ho vítr. „Ach nééé Edo vrať se“ ale neslyšela Edu mluvit ani pískat jen bezmocně plakat. Ludmilka Edu hledala dny i noci ale neúspěšně.. Nevěděla co má dělat, cítila se bezmocně. Mezitím u Edy: Vítr mě odvlál do řekly, plavím se tady už několik dní, bolí , bolí mě srdce a jsem rozmočený...

Najednou se můj pohled pozastavil, viděl jsem ženu vypadala jako Ludmilka ale nebyla to ona, byla to neznámá žena, vytáhla mě ven a hodila semnou o zem, najednou se v dále zjevila Ludmilka a běžela mi na pomoc, když boj Ludmilka vyhrála tak mě odnesla domů a tam jsem se stal jejím deštníkovým parťákem.

KDYBYCH0 BYL MRAVENCEM

Jan Weinfurter

Za mě by to bylo super a přesně vím co bych dělal byl bych profesionální strongman, protože mravenci zvednou až 20násobek své váhy. Pojdme si rozebrat můj den jako mravenec. Ráno vstanu dám si snídani, potom jdu do posilovny. V posilovně začnu bench pressem, pak si dám jednoručky s šiškami a nakonec jsem si dal dřepy s párátkem. Po oddřeném tréninku jdu pomoci na stavbu

mraveniště odtáhnout těžké klacky a kamení, jakmile jsem skončil v práci dal jsem si oběd. Dnes jsem měl kousek krásně šťavnatého pomeranče. Okolo 15:00 jdu opět pomáhat na stavbu mraveniště, kde jsme dodělávali pokoje pro nové členy mraveniště teď už jenom nastěhovat nábytek a je hotovo. No a co teď? Teď s kamarády zajdu do hospůdky na vychlazenou kapku rosy, u toho probereme různé úpravy mraveniště a plán stavby na druhý den, a nakonec dne už jenom koupel v nádherně vyhřáté louži.

PROČ JE ZEBRA PRUHOVANÁ?

František Kabrhel

Bylo jednou veselé město zvířátek, kde všichni žili v míru.

Mezi nimi byla malá zebra jménem Sam. Sam byl zvědavý a plný otázek. Měl otázku, která ho nejvíc zajímala, proč je zebra pruhovaná?

Sam se rozhodl vydat ptát se kde to jen jde, najednou potkal starce slona, který mu poradil jít za moudrými stromy. Sam se rozhodl jít za moudrými stromy. Hledal a hledal, ale žádné stromy neviděl. Malém se ztratil v lese, ale najednou slyší, jak si stromy povídají. Šel za tím, kde to slyšel. Nejdříve nevěděl jak se zeptat, ale nakonec z něho vyšlo „dobrý den moudrý strome mám otázku“ strom odpoví „ano jen se ptej od toho tu jsem“ „proč je zebra pruhovaná?“ zeptal se Sam a strom odpoví „bylo městečko zvířátek a byli tam různé druhy zvířat ale hlavně tam byli zebry jen bílé a černé ty odlišné druhy se navzájem nesnášeli, jen jedna zebra se zamilovala do druhé a asi si můžeš domyslet co se dělo dál“ Sam poděkuje a běží to říct hned mamce mamka mu řekla že to ví povídala mu to když byl malý. Sam poprosí mamku ať mu povídku ještě jednou řekne a mezitím usnul.

ACH TA DNEŠNÍ MLÁDEŽ!!!

Karel Drápal

Tuto větu slyším docela často hlavně když jsem u babičky a, nebo u dědy. A taky jí můžeme slyšet i v obchodě, když důchodci nadávají na tu dnešní mládež. Já sem je slyšel, jak si povídají o mládeži, jaká je dnešní móda, jaký mají telefony, že by nás hnali na vojnu. Ale moje mamka mi povídá že její babička taky říkala ach ta dnešní mládež. Mělo to své důvody, a to že se neoblíkali, jak oni, když byli mladí. Myslím si, kdyby v té době by byli dotykové mobily tak je to dnes úplně jinak. Ale v té době nebyli počítače ani mobily. Mož-

ná i kvůli tomu se více četli knížky, chodilo se více ven no všeobecně móda byla jiná. Ale ta dnešní mládež nemůže za to, že technika je jiná než v 20 století. Já bych na dnešní době nic neměnil, ale až půjde technika dál tak jednou budu taky říkat svým vnoučatům.... Ach, ta dnešní mládež!!!

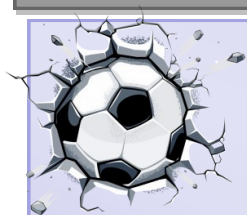

JAK SE BÁBOVKA ODMÍTLA UPÉCT

Ondřej Mašek

Jednoho krásného slunečného dne jsem byl u babičky a užíval jsem si volno, ale měl jsem na něco chuť tak jsem začal přemýšlet co bych si asi dal, napadali mě různé věci např. Roláda, štrůdl, koláč, ale pak mě napadla BÁBOVKA. Zvolal sem na babičku: “Babi? uděláme si bábovku?” a babička na to: ”Ano to bychom mohli taky na ní mám chuť.” A tak jsme začali připravovat ingredience. 250 g polohrubé mouky, 250 g moučkového cukru, 150g másla, 100ml mléka, 4 vejce, 1 vanilkový cukr, 1 lžička pečícího prášku, máslo na vymazání formy, 2 lžice hrubé mouky na vysypaní formy. Rozehřál jsem troubu na 180°C a začal jsem šlehat sníh z bílků a babička připravovala těsto. “hotovo ušleháno,” povídám. “tak ukaž,” řekla babička. V tom přiskočila a otočila mi misku se sněhem nad hlavu. “aaaa fuj, to jsem se lekl.” Babička se smíchem povídá, “ no vidíš, kdybys to odfláknul měl by si teď sníh na hlavě!” “ pojď zamícháme to všechno dohromady”, řekla babička. Bábovku jsme dali do trouby a začali hrát karty. Asi po 30minutách jsme se šli podívat na naši bábovku. “ježíš ta je nějaká malá scvrklá,” povídám. “ukaž, prosím tě,” povídá babička. “že já pitomá jsem tam zapoměla dát prášek do pečiva”. Zaječela babička a běžela ke kuchyňské lince.” A sakra to jsem teda prdlá , vidíš tady leží, to se mi ještě nestalo.” no a já jsem si myslel že bábovka stávkuje”, povídám, se smíchem. “ tak bábovku hodíme slepicím a dáme si aspoň sušenky čaj.

O NEPOSLUŠNÉM FOTBALOVÉM MÍČI

Samuel Čepel

Jednoho dne jsme, se rozhodli s kamarádem zahrát fotbal hned na začátku jsme zjistili, že míč není zrovna poslušný a neustále nám skákal do sousedovi zahrady, ale míč se nechtěl vrátit zpět. Nakonec jsme museli poprosit souseda, aby nám ho vrátil byli jsme mu vděční, že nám ho vrátil protože by sám nepřišel. Ale rozhodli jsme se s kamarádem, že už si nebudeme kopat někde kde jsou cizí zahrady nebo něco takového a půjdu třeba na hřiště. Další den, když jsem si šel zakopat tentokrát z více kamarády míč byl ještě víc neposlušný skákal od nohy nechtěl dávat góly prostě nic, tak jsme se rozhodli s kamarády, že vyměníme míč tak jsme ho vyměnili a byl úplně stejný jako ten s kterým jsme kopali do teď takže taky neposlušný, ale pak jsme zjistili, že to nebude asi jenom míčem, že nám odsakuje od nohy ale i námi

JAK MRAVENEC PŘEROSTL ŽIRAFU

Richard Tomko

Byl jednou jeden mravenec Martin si vždycky myslel že jsou všichni stejné velikosti jako Martin, ale jednou se vydal na výpravu a uviděl žirafu Martin se zastavil a hleděl na žirafu s otevřenou pusou. Byl ohromen její velikostí v tu chvíli se Martin rozhodl, že by chtěl být také tak velký jako žirafa. Představoval si, jak by se mohl procházet po lese a všichni by na něj koukali s úžasem. Jak by mohl malý mravenec přerůst do velikosti žirafy? Martin začal přemýšlet a přišel s plánem navštívil mudrce lesa a sílu poradit. Sova poslouchala Martinův příběh a usmála se a řekla mu nemusíš se stát žirafou abys byl velký tvá malá velikost ti umožňuje objevovat svět. Martin si povzdechl a uvědomil si, že sova měla pravdu.

JAK JSEM SE SEZNÁMIL SE ZLATOU RYBKOU

Zdeněk Rolník

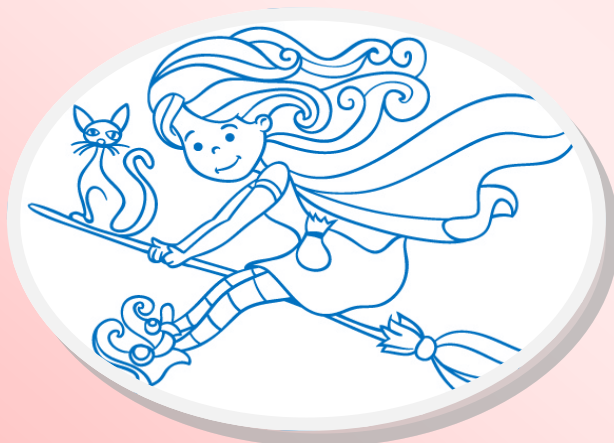

Jednoho krásného slunečního rána jsem se rozhodl že se vydám na ryby. A tak jsem si vzal věci na ryby a vyrazil. Když už jsem jel tak jsem se kochal tou krásnou probouzející se přírodou, ptáčci krásně zpívali a poletovali. Když jsem se už nemohl dočkat až budu chytat ryby. Když jsem přijel k rybníku tak jsem ihned nahodil prut do vody. Netrvalo dlouho a už jsem měl první rybu. Byla taková neobvyklá byla zlatá a tak jsem měl hroznou radost. Když už jsem jí zdolal na břeh tak se najednou ozvalo “když mě pustíš tak ti splním tři přání” a tak jsem se udiveně podíval a řekl “cože” a ona znovu odvětila “když mě pustíš splním ti tři přání” a tak říkám “dobře” tak já bych si přál aby se mi dařilo v chytání ryb, aby byla moje rodina zdravá a když tě pustím tak se budeme potkávat u rybníka. A tak jsem jí pustil, netrvalo ani patnáct minut a už jsem měl pět ryb všechny jsem pustil a s radostí odjížděl domů. Když tam jezdím na ryby tak pokaždé vidím zlatou rybku a vždycky jí hodím krmení a tak jsem se seznámil se zlatou rybkou.

JAK JSEM NAVŠTÍVILA SLET ČARODĚJNIC

Nela Jirásková

Je to dávno kdy v lese měli čarodějnice každý pátek slet. Jenom že o tom jsem ještě kdysi nevěděla. Jednoho večera jsem chtěla jít s mým psem Žerykem ven na procházku. Vylezla jsem z domu a vidím, jak z lesa vychází jiskry. Dala jsem Žeryka domů a běžela jsem směrem k lesu. Cesta byla velmi dlouhá a náročná, a proto jsem si musela odpočinout. Sedla jsem si na špalek a po chvílce přede mnou něco proběhlo za chvíli se ozval hlasitý smích. Chtěla jsem se vrátit domů, protože jsem se bála, ale byla jsem zvědavá, a tak jsem pokračovala v cestě dál tím víc zvyšovali. Došla jsem až na úplný konec lesa. A viděla jsem velký oheň a kolem něj tancovalo pět čarodějnic. Omylem jsem šlápla na větvíčku a najednou bylo ticho. Čarodějnice se na mě otočily a udiveně na mě zíraly. Jedna čarodějnice popadla koště zvedla ho nad hlavu a zakřičela: "Holky, útok". Všechny se na mě najednou zběhly a udělali kolem mě velký kruh. Začaly si mě prohlížet. Nečekala jsem dlouho a jedna z nich přistoupila ke mně blíž a povídá: "co tady chceš a jak se sem opovažuješ vkročit". A já odpověděla: "omlouvám se byla jsem jen zvědavá". Čarodějnice to pochopily a zeptaly se mě: "chceš se naučit náš tanec". Já jsem řekla: "jasně že jo". Po dlouhém tanci jsem se rozloučila a potichu odkráčela domů. Toto setkání jsem nikdy nikomu neřekla a do smrti na to v dobrém vzpomínám.

JAK JSEM SE SEZNÁMIL SE ZLATOU RYBKOU.

Radim Schmierler

Jednoho dne bylo krásné počasí tak jsem si řekl že půjdu na ryby. Sbalil jsem si věci připravil krmení a vyrazil. Jak jsem se přibližoval k vodě, tak už jsem se nemohl dočkat. Když už jsem konečně přijel a rozbalil věci a pruty. Mohl jsem nahodit jakmile bylo nahozeno tak už mi nezbývalo nic jiného než čekat za chvíli přišel první záběr, ale byla to jenom plotice potom byl další záběr tak jsem to sekl zdolal ke břehu a divil se co je to za rybu nebyla to obyčejná ryba byla to totiž zlatá rybka a najednou promluvila "když mě pustíš tak ti splním tři přání" udiveně jsem koukal a řekl jsem "moje první přání je abych chytal velké ryby" druhé přání byl nový prut a moje třetí přání byl nový člun a pak řekla máš to mít odplavala a všechno se objevilo přede mnou. A takhle jsem poznal zlatou rybku.

O BUDÍKU, KTERÝ ZASPAL.

Danny Asiev

Jednou jsem měl velkou prezentaci v práci, na kterou jsem se připravoval několik týdnů. V den prezentace jsem si nastavil budík, abych se v čas probudil, ale co se stalo? Můj budík z nějakého důvodu nezazvonil a já jsem zaspal! Když jsem se konečně, bylo už pozdě a já jsem byl v panice. Musel jsem rychle najít řešení rozhodl jsem se zavolat do práce, a říct, že jsem nemocný. Byl jsem velmi nervózní,

protože jsem se bál, že to bude mít negativní dopady na mou kariéru. Naštěstí jsem se nakonec setkal s vedoucím oddělením, ve kterém pracuji, vedoucí byl velmi mílí a pochopil mou situaci. Poučil jsem se z toho, že je důležité mít více, než jeden budík a připravit se na překvape-

JAK JSEM NAVŠTÍVILA SLET ČARODĚJNIC

Doubravová Hana

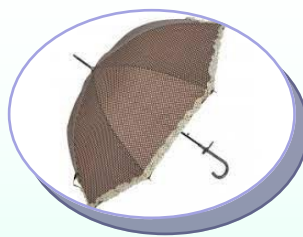
Rozhodla jsem se, že vám povím příběh o tom, jak jsem navštívila slet čarodějnic. Bylo 30.dubna a mně bylo 10 let, s mojí kamarádkou Jitkou jsme se rozhodli že půjdeme večer na pálení čarodějnic. Bylo 5 hodin odpoledne, a za půl hodiny jsme se měli sejít s Jitkou. Byla jsem, ještě malá, a tak jsem, si na sebe vzala kostým čarodějnice. Už bylo půl šesté a my jsme se, s Jitkou vydali na místo, kde se akce konala. Když jsme se tam přišli potkali jsme další kamarády. Byla tam i jedna holka co nemám ráda. Chtěli jsme hrát na schovávanou a ona chtěla hrát s námi. Nechtěla jsem s ní hrát, a tak jsem jí řekla: "Je nás moc". Na to ostatní ale řekli: "to nevádí klidně můžeš hrát". Já jsem se naštvála a řekla: "Jestli bude hrát ona tak já ne!". Odešla jsem pryč. Cestou domů jsem někoho potkala byla to stará paní v roztrhaném oblečení a s koštětem v ruce. Řekla jsem si sama pro sebe: "Fuj ta vypadá jako čarodějnice". Ta paní to ale slyšela a na to odpověděla: "Možná že jsem ". Já jsem se však jen zasmála a řekla: "Jo to určitě tak mi to nějak dokaž bábo!". Tu paní to urazilo, a tak vzala koště nasedla na něj a mě stáhla k sobě. Celou cestu, co jsme letěli tak jsem brečela a prosila abychom letěli zpátky, ale čarodějnice si nedala říct. O 10 minut později jsme doletěli do lesa k nějakým skalám. Čarodějnice potom něco zamumlala a na najednou se otevřel ze skály další les. V tom lese byli samé čarodějnice. Belinda mě vzala za ruku a táhla mě tam. Byla hlavní Čarodějnice, a tak si vylezla na skálu a řekla: "Prosím o klid děvčata". Když všichni ztichly tak začala říkat: "Vítám vás na 104 sletu čarodějnic dnes to nebude jen tak nějaký slet budeme mít totiž slavnostní rituál a na ten obětujeme tuto malou drzou holku", a ukázala na mě. Já jsem začala brečet a snažila jsem se utéct, ale nešlo to. Už, měli připravený oheň a v tu chvíli jsem se probudila doma v posteli a zjistila jsem, že to je jen sen.

JAK SE DEŠTNÍK EDA ZTRATIL.

Martin Krejča

Byl jednou jeden malý deštník jménem Eda. Byl to malý, hnědý barevnými puntíky, který si svět okolo sebe zamiloval. Každý den lidi na jejich cestách a chránil je před deštěm. Eda byl neobyčejně deštník, který měl vždy radost ze svého účelu. Miloval pocit, když věk otevřel a on se mohl rozvinout, chránit a obejmout je svou nou náručí. Byl to malý hrdina mezi deštníky. Jednoho dne se však co neobvyklého. Eda byl s jedním malým chlapcem, který se jme-Tom. Tom byl usměvavý a milý kluk, který si se svým novým přítelem Edem hráli na hřišti. Bylo slunečno a nebe bez mráčků. Když se chystal odejít domů zjistil, že deštník je pryč. Tom ho hledal všude, prohledal každý kout hřiště, ale Eda se nezjevil. Byl zklamaný a smutný, protože Eda byl pro něj zvláštní a důležitý. Tom se rozhodl, že se ho pokusí najít. Začal hledat po městě a ptát se lidí, jestli ho někdo neviděl hnědý deštník s barevnými puntíky. Někteří lidé se usmáli, ale nikdo Edu neviděl. Zoufalý Tom se vydal do parku, který byl jeho oblíbeným místem. Tam seděl na lavičce a vzpomínal na všechny ty zábavné chvíle, které s Edou zažil. Najednou zaslechl tiše zapraskání za sebou. Otočil se a uviděl staršího muže který držel deštník v ruce. Byl to milý a laskavý muž, který si Edy všiml ležet na chodníku. Poznal, že Eda je ztracený a rozhodl se ho zachránit. Muž přistoupil k Tomovi s úsměvem a podal mu deštník. Tom byl naplněn radostí a vděčností. Muž mu řekl, že Edu našel ležet na zemi a rozhodl se ho vzít s sebou, protože se mu zdál být opuštěný. Tom poděkoval muži a vzal Edu zpět.

deštník s provázek šťastný ho člo-ochran-stalo ně-oval

JAK SE DOSAT DO ŘEDITELNY PRO POKÁRÁNÍ.

Jaroslav Bouška

Jednoho dne brzo ráno jsem dostal výzvu od kamaráda, kdo z nás dvou se dostane do ř9.3.2 Literatura a film

editelny jako první.

Přesunul jsem se do šatny, kde začaly moje velkolepé plány, Přemýšlel jsem usilovně, protože jsem měl velkou touhu vyhrát. Rozvrhl jsem si kroky. První krok byl, že musím vyprovokovat učitele, dost na tolik, aby mě vzal do ředitelny. Druhý a poslední krok by vypadal tak, abych vysvětlil panu řediteli, že se jedná o výzvu, ale podrobněji plán jsem nemohl naplánovat, protože začalo zvonit.

Po skončení zvonění zakřičela jedna z učitelek: “Do tříd zvoní na hodinu”. A můj plán mohl započít. První hodinu jsme měli paní Bohumilovou a ta učí nejnudnější předmět na světě, který mě vůbec nebaví a tím je zeměpis. Zkoušel jsem různě vyprovokovat a jednou, když se mi to povedlo, aby mě načapala. Rychle vyběhla a chytila mě za ucho a vytáhla ze třídy. Začala na mě křičet a když jsem paní učitelce nedokázal odpovědět zašla s semnou do ředitelny.

Pan ředitel zrovna podepisoval papíry. Když paní učitelka příběhla se slzami v očích, pan ředitel vypadal velmi znepokojeně. Pan ředitel znepokojeně řekl: “Co tento žák provedl tentokrát, tento týden jste tu po páté a pokaždé jste navrhovala ředitelskou dudku”. Paní učitelka úplně zkameněl obličej a odkráčela za dveře. Následně potom co paní učitelka odešla jsem začal rozhovor s panem ředitelem. Na konci našeho rozhovoru s ředitelem pronesl větu: “Myslím si, že je na čase se vrátit na hodinu”. A tak jsem se omluvit panu řediteli za zdržení a vrátil jsem se zpět do třídy. Následující den přinesl kytku s bonboniérkou, kterou jsem vyhrál ve výzvě a srdečně jsem se omluvil paní učitelce.

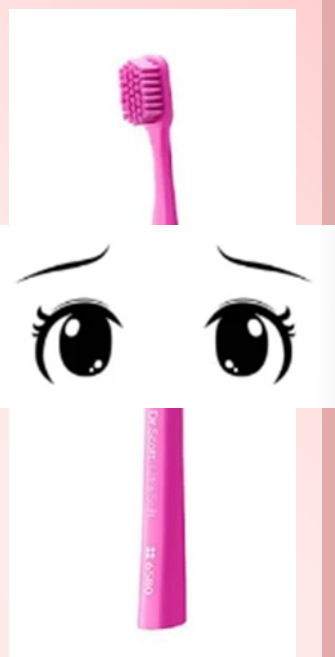
O NEPOSLUŠNÉM KARTÁČKU.

Laura Dudová

Jednoho dne se malá Anička se svojí maminkou vydala na nákupy. Nakupovaly a nakupovaly, chodily od regálu k regálu a v tu chvíli to Aničku napadlo. „Mamííí, já potřebuji nový kartáček!“ Maminka se na Aničku s úsměvem podívá a odpoví: „Holčičko moje, doma máš už deset takových zubních kartáčků, další už určitě nepotřebuješ.“ Ale tak jak to bývá, Anička za chvíli maminku stejně přesvědčila. Anička bloudila očima po regálech a hledala ten nejkrásnější kartáček. V poslední řadě byl opuštěný růžový kartáček, který měl na sobě namalované velké černé oči. Aniče ho bylo líto, vlastně tam stál tak sám a poslední a ty oči se jí moc líbily. Zamilovala se do něj a hned běžela za maminkou, že tento kartáček potřebuje. Maminka dovolila, že si ho může vzít. A tak Anička s kartáčkem v ruce a s rozzářenýma očima kráčí pyšně k pokladně.

Jakmile přišly domů, Anička si rozbalila kartáček, postavila ho do koupelny k ostatním kartáčkům a už se těšila, až si ten nový růžový kartáček vyzkouší. Určitě bude totiž lepší než ty všechny ostatní. Večer před spaním dokonce sama utíká do koupelny, aby si vyčistila zuby novým kartáčkem. Začne s čištěním, ale má pocit, že jí kartáček zuby nečistí. Kartáček si dělá, co chce. Vůbec zase neposlouchá. Proto vyplivne našťavaně pastu a prohlídne si zuby. Zaraženě kouká do zrcadla a nemůže tomu uvěřit. Nic se nezměnilo, zoubky jsou pořád stejně žluté. Anička celá uplakaná přijde za maminkou a povídá jí, že tento kartáček už nikdy nechce vidět. „Maminko, ten kartáček je tak neposlušný, vůbec neumí pěkně čistit zoubky. Jen na mě kouká těma velkýma očima a nechce pracovat.“ Maminka se s úsměvem na Aničku podívá a povídá jí: „Aničko, to není kartáčkem. Neposlušné kartáčky neexistují, jen neposlušné děti, které si zoubky nečistí, anebo to dělají špatně.“ Po nějaké době vysvětlování se Anička uklidnila a šla to s novým kartáčkem zkusit ještě jednou pomalu a od začátku. A najednou kartáček z ničeho nic začal sám od sebe krásně čistit špinavé zoubky.

Od té doby si Anička pamatuje, že není chyba v kartáčku, ale v tom, jak si čistí zuby. Každý kartáček je vlastně hodně poslušný, protože pokaždé na ni čeká v koupelně na svém místě a těší se, až bude moci zase správně pracovat.

JAK MRAVENEK PŘEROSTL ŽIRAFU

Filip Demeter

Byl jednou jeden mravenec, jmenoval se Fe. Myslel si, že všichni jsou stejně velký, ale jednou se to změnilo. Když šel s kamarády do lesa, slyšeli hluk, lekli se a utekli se schovat do keře. Najednou to přestalo, tak se šli kouknout, co tam bylo. Nic neviděli, proto se rozhodli, že se půjdou kouknout dál do lesa. Šli a šli a nic, tak šli nazpátky domů.

Po cestě domu uviděli vysokou žirafu, co jedla listí ze stromu, tak se jí zeptali, co tu dělá. Řekla: „Já tu bydlím, co tady děláte vy?“ My jsme si šli hrát do lesa, a to je konec.

PROČ JE ZEBRA PRUHOVANÁ?

Julie Charvátová

Otázka, nad kterou přemýšlím už od dětství. A jak ty pruhy vznikly?

Jednoho krásného dne, zebra jménem Róza se podívala do zrcadla měla černou barvu, hnědé oči a štíhlou postavu taky aby ne když musela neustále běhat jen proto aby ji nějaký lev nesnědl. Rózu štválo že byla černá, vypadala jako nějaký černý kůň, chtěla si vyčistit mozek a jít se projít do města a najednou viděla něco co ji změnilo život, uviděla, jak nějaký člověk asi dělník maluje něco na zem „co to bylo,“ pomýšlela si Róza, vypadalo to jako pruhy, krásné bílé pruhy chtěla je, a tak ji napadlo že tam počká až do večera než ten, záhadný dělník odejde chtěla ty pruhy nějak na sebe nalepit nebo otřít jen aby je měla. Nastal večer a Róza tam pořád čekala a najednou nastala ta osudná hodina, dělník odešel a Róza se ihned rozeběhla se vyválet. Byla tma, takže neviděla, jestli se jí to otisklo, ale doufala že ano. Ráno další den se probudila a podívala se do zrcadla a chtěla štěstím křičet, konečně měla bílé pruhy, sice se jí nelíbilo, že byla černá s bílými pruhy, ale to se časem zprávil. A takhle vznikly pruhy na zebrách.

JAK JSEM SE SEZNÁMIL SE ZLATOU RYBKOU

Vladislav Hruža

Jednoho krásného slunečného dne jsem tak seděl v křesle a přemýšlel, co bych mohl dělat a najednou mě napadlo co si takhle zajít na ryby. Vzal jsem si prut, návnady a vyrazil, šel jsem asi patnáct minut a konečně jsem dorazil k rybníku. Všechno jsem si nachystal a nahodil, sedl jsem si do kře-

sílka a čekal, asi po půl hodině jsem měl první záběr tak jsem to vylovil a byla to zlatá rybka. Hodil jsem jí do kýble s vodou a znovu nahodil a sedl si do křesílka, čekal jsem a najednou se začalo stmívat a já jsem nic nechytil, tak jsem si řekl, že to balím a půjdu dom. Popadl jsem kýbl a v tu ránu se z kýble ozvalo “pust mě zpátky do vody, a když mě pustíš, splním ti tři přání” tak jsem se podíval do kýble a řekl: “opravdu?” a rybka odpověděla: “ano” tak jsem jí pustil a ona odplavala a já si už myslel, že se nevrátí a najednou se z rybníka ozvalo “jaké bude tvé první přání?” tak jsem se zamyslel a řekl “přál bych si psa” rybka poskočila a naproti mně pes. A z rybníka se podruhé ozvalo “jaké bude tvé druhé přání?” a já jsem odpověděl “přál bych si nové boty” rybka znovu poskočila a v cuku letu jsem měl nové boty. Poté se naposled rybka zeptala “jaké bude tvé poslední přání?” “přál bych si zlatou minci” plácla ploutvičkou a řekla “podívej se do kapsy” tak jsem tam šáhnul a vytáhl zlatou minci, poděkoval jsem a rybička odpověděla “nemáš zač a děkuji že jsi mě pustil” poté odplavala a já šel spokojeně domů. A to je můj celý příběh.